

תת"ע 9246/06/16 - מדינת ישראל נגד קובו זרי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 9246-06-16 מדינת ישראל נ' קובו זרי
22 ינואר 2017

דו"ח תעבורה 50110875510

לפני כבוד השופט טל פרי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם
קובו זרי

ב"כ המאשימה: עו"ד אמסלם

ב"כ הנאשם: עו"ד חורש

אין התייצבות לנאשם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961, לפיה, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב לא יאחז בטלפון קבוע או נייד ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית.

ע"פ עובדות כתב האישום נהג הנאשם ברכב פרטי מספר רישוי 9867860 ביום 15/08/2015 בשעה 11:07 בכביש מס' 2, קמ' 30. באותן נסיבות זמן ומקום עשה הנאשם שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית וזאת כאשר הרכב היה בתנועה.

הנאשם, אשר לא התייצב לשיבת ההקראה, כפר, באמצעות ב"כ, במיוחס לו.

מטעם התביעה העיד ע"ת 1 - פנחס מור (להלן "המתנדב") אשר ערך מזכר (ת/1) וכן ע"ת 2 עמי אקשטיין (להלן "השוטר") אשר ערך את הודעת תשלום קנס (ת/2).

בתום פרשת התביעה טען ב"כ הנאשם טענת "אין להשיב לאשמה", טענה אשר נדחתה על ידי בית המשפט.

ב"כ הנאשם הודיע כי הנאשם לא יעיד, ולפיכך נשמעו סיכומים בעל פה.

ראיות התביעה

המתנדב אשר ישב בניידת במושב הקדמי מצידו הימני של השוטר והבחין בעבירה ציין: "**בנסיעה בניידת במהלך פעילות נסעתי לצידו השמאלי של הרכב הנ"ל וראיתי את הנהג אוחז בפלאפון בידו השמאלית ומצמיד לאוזן שמאל**".

בחקירתו הנגדית ציין המתנדב כי התנועה בכביש הייתה די שקטה וכי נסעו במהלך פעילות משטרתית. עוד הוסיף, כי אינו זוכר כמה רכבים היו מצדו השמאלי והימני של רכב המשטרה ושהשוטר שלצדו הורה לנאשם לעצור את הרכב, לכן הרכב נעצר מצדו הימני של כביש מס' 2 לפני מחלף שפיים.

ב"כ הנאשם, הקשה על העד, ושאל אותו היכן ישב בניידת ובשאלה לתשובתו זו, ענה העד כי ישב מצדו הימני של הנהג, ב"כ הנאשם שאל מדוע לא מחק את המילה מאחור בת/1 ולכך השיב העד כי ייתכן וטעה אך הוא זוכר בוודאות כי ישב לצדו של השוטר.

ב"כ הנאשם המשיך והקשה על המתנדב ושאל אותו היכן ובאיזה שעה מילא את המזכר. לשאלה זו, השיב העד, כי מילא את המזכר בניידת, בסביבות השעה 11:07, בסיום העבירה. כשנשאל בן כמה הילד שישב ליד הנאשם והיכן הוא ישב, ציין כי לא בדק ולהערכתו הילד בן 6 או 8, הילד ישב מקדימה וכשנשאל האם מותר להסיע ילד בן 9 מקדימה השיב כי אינו יודע.

כשנשאל לגבי סוג הטלפון שהיה לנאשם, השיב כי אינו יודע כל פרט לגבי צבע או סוג המכשיר.

השוטר אשר ערך את הודעת תשלום הקנס - ת/2 רשם כי: "**במהלך פעילות כאשר אני בנתיב האמצעי מתוך 3 נתיבים בניידת גלויה הבחנתי ברכב הנ"ל בנתיב הימני תוך שאני לצידו השמאלי, הבחנתי בנהג אוחז בידו השמאלית מכשיר נייד בסמוך לאוזנו השמאלית ושפתיו ממלמלות. בעזרת אמצעים נעצר במקום, יחד עם הנהג ילד במושב שלצידו, ראות טובה יום בהיר חלונות רכב שקופים נראה בבירור**".

תגובתו של הנהג אשר נרשמה : **"מה שאני לא אניד לך אתה תרשום דו"ח אז מה יש לי להגיד לא השתמשתי בטלפון, לא דיברתי או קיבלתי שיחה"**.

הנאשם סירב לחתום על קבלת הדו"ח.

השוטר הבהיר כי אינו זוכר את המקרה וכי ציין את כלל הפרטים בדו"ח לאחר ביצוע העבירה.

כאשר נחקר נגדית באשר למקום עצירת הרכב ציין כי הרכב נעצר בכביש 2 צפון לפני מחלף שפיים. שנשאל ע"י ב"כ הנאשם היכן נקודת העצירה בה עצר את רכבו של הנאשם, השיב כי **"בדיוק נקודה אני לא יכול להגיד לך, זה היה ממש לפני מחלף שפיים"**. עוד הוסיף כי **"אני מתייחס לעבירה ורושם מקום העבירה, זה ממש קרוב למה שאני כותב בדו"ח"**. עוד ציין, כי מקום ביצוע העבירה היה בקילומטר 30.

השוטר ציין כי לא רשם את סוג הטלפון. כשנשאל ע"י ב"כ הנאשם האם כביש החוף בשעה 11:00 ביום שבת עמוס בדרך כלל השיב כי **"אינו יודע מה היה באותו יום, ולא בדרך כלל, בשעה זו לא יכול להגיד לך, לא מסתובב בשעות האלה כל יום"**. עוד ציין, כי אינו זוכר כמה רכבים נסעו מצדו הימני והשמאלי של רכב המשטרה וכי אינו זוכר כמה רכבים שחורים היו בכביש.

ע"ת 2 הבהיר כי בזמן שכרז לנאשם ע"י כריזה וכחולים עפ"י הנוהל, נסע בסמוך לרכבו של הנאשם וראה ששפתיו נעות.

כשנשאל ע"י ב"כ הנאשם האם נכח עם הנאשם משהו נוסף ברכב, השיב כי היה לצדו ילד. הסנגור המלומד, הקשה על העד ושאל אותו האם מדובר בעבירה כאשר ילד בסביבות גיל 9 יושב מקדימה ליד הנהג. ע"ת 2 השיב כי לא ראה משהו חריג בישיבה של הילד והוסיף כי לנהג מותר להסיע ברכב פרטי ילד בגיל זה כל עוד הוא עושה זאת עם אמצעים מתאימים ולכן מבחינתו, זוהי לא עבירה.

כשנשאל ע"י ב"כ הנאשם אם ייתכן כי הנאשם דיבר עם הילד שישב לידו ע"ת 2 השיב **"לא יודע"** והוסיף כי השתמש בטלפון, **"ראיתי שפתיים ממלמלות וטלפון ביד"** (עמ' 9 ש' 12 לפר'). עוד נשאל השוטר היכן בדו"ח רשום כי היה קשר עין רצוף עם הנאשם מרגע ביצוע העבירה עד עצירתו, בתגובה השיב כי **"לא רשום"** (עמ' 9 ש' 16 לפר').

בתום פרשת התביעה, טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות הנאשם בשל טענת - אין להשיב לאשמה, החלטה זו נדחתה על הסף על ידי בית המשפט בהחלטה מנומקת.

בקליפת אגוז, מבסס ב"כ הנאשם טענתו על כך שבית המשפט לא היה אמור לקבל את העתק ת/1 ועל המאשימה היה להגיש הדוח המקורי אשר נרשם בכתב היד של העד, בית המשפט קיבל המסמך ועתה אדון בטענה.

בע"א 9622/07 פלוני נ' קופת חולים כללית ואח' [פורסם בנבו] (30.5.10), נקבע כי:

"כלל שגובש בשיטת המשפט הישראלי הינו כי לשם הוכחת תוכנו של המסמך, יש להציג את המסמך המקורי. ואולם, ברבות השנים, רוכך כלל זה במידה רבה, ונקבע כי מדובר בכלל של העדפה, וכי אין עניינו בקבילות ראיות אלא במשקלן, ובהעדר חשש לאמינות ה"העתק", לא היה באי הבאת המסמך המקורי כשלעצמו, כדי לכרסם בתשתית הראייתית של בעל הדין העושה בו שימוש" (ראו ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח (4) 169, 224 (1984)).

בע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל פ"ד מז' (2), 565, (1993) נקבע כי :

"אפשר להגיש גם ראייה משנית, ובלבד שהונחה דעתו של בית המשפט שהרישום המשני הוא מהימן ומדויק".

במקרה דנן, העיד בפניי העד על המסמך אשר נערך בכתב ידו, ולא מצאתי כל סיבה לחשוד בכשרות המסמך או כי נעשו במסמך שינויים כאלה או אחרים, אשר עלולים לפגום במשקלו של המסמך.

ראיות ההגנה

הנאשם בחר שלא להעיד להגנתו.

דין והכרעה

לאחר שמיעת ראיות התביעה, החלטתי להעדיף את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה.

הנני נותן אמון מלא בגרסת עדי התביעה שתיארו כי ראו את הנאשם אוחז במכשיר טלפון בידו השמאלית בסמוך לאוזן שמאל. מדובר בעדות עקבית וברורה. לא נמצאו בעדותם סתירות ואני מקבל אותם כמהימנות. לגבי טענתו של ב"כ הנאשם באשר לילד אשר ישב לצד הנאשם וחוסר ההתייחסות של עדי התביעה הרי שלא הובאו כל ראיות לטענתו, לא הוכח גילו של הילד וממילא אין כלל רלבנטיות לעניין זה ביחס לעבירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הפנה, בסיכומיו, לרע"פ 6487/12 צבי דביר נ' מדינת ישראל שם נקבע, בין היתר, כי יש להנחות את גורמי האכיפה לרשום את מספר הטלפון של הנאשם, ובמיוחד כאשר הנאשם מבקש לעשות כן, ובמקרה דנן עינינו הרואות כי נרשם מספר טלפון הנחזה להיות מספרו של הנאשם. בהעדר ראיה סותרת מצד ההגנה, ניתן לקבוע כי מדובר בטלפון הנייד של הנאשם אשר מספרו נרשם על ידי השוטר בת/1.

באשר לטענת ב"כ הנאשם באשר לאי שמירת קשר עין רצוף, לא מצאתי לקבלה מאחר והמתנדב מצוין כי זוכר את פרטי האירוע מזיכרונו. כך צוין כי באותו היום רשם שני מזכרים, שניהם בגין עבירות טלפון. עוד צוין המתנדב כי הוא זוכר שהשוטר לצדו הורה לנאשם לעצור בצד, זכר כי התנועה לא הייתה עמוסה בכביש ואף זכר לציין כי ישב ילד לצדו של

הנאשם אשר גילו הוערך בין 6-8.

הנאשם, כאמור, לא התייצב לדין, לא מסר גרסה סותרת ולפיכך בחרתי להעדיף גרסתו של המתנדב אשר זוכר היטב את האירוע והעיד עדות אשר מתיישבת עם עדותו של עד התביעה הנוסף.

לאחר כל אלה באתי לקבוע כי הנאשם נצפה נוהג ברכבו, אשר היה בתנועה והחזיק בידו השמאלית מכשיר טלפון סלולרי, עת נתבקש על ידי השוטר לעצור.

תקנה 28 לתקנות התעבורה (להלן "התקנה") קובעת בזו הלשון:

תקנה 28 (א) נהוג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם

רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (S.M.S);

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

לשון התקנה ברורה וחד משמעית- אסורה **כל אחיזה** של טלפון בזמן נהיגה, ללא כל קשר לשיחה.

בעפ"ת 34806-04-10 **פיירמן נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (28.12.10) קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוג ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש"**.

בעפ"ת 5675/08 **סמפירה ברוננו נגד מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (7.4.09) קבע כבוד השופט ביתן כי

כאשר כותב השוטר שהוא הבחין בנאשם אשר אווז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער".

בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.6.13) קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

תכלית התקנה הינה בטיחותית ממדרגה ראשונה.

עבירת שימוש בפלאפון הפכה להיות "מכת מדינה" וגורמת להסחת תשומת ליבו של הנהג מהדרך. כבישי ארצנו, כמו גם בתי הקברות, מלאים בדם ילדינו אשר נקטפו טרם עת בשל השימוש במכשירים סלולריים.

המחוקק שב ומתקן תקנה זו מפעם לפעם, על מנת להתאימה לרוח התקופה ולחידושים הטכנולוגיים, אשר לעולם יקדימו החקיקה.

מאחר והנאשם לא הציג כל גרסת הגנה מטעמו, הרי שטענת עדי התביעה לא נסתרה כלל וכלל.

באשר לשתיקת הנאשם, כאמרתו של שופט בית המשפט העליון, כב' השופט עמית, "קולמוסין נשברו ומקלדות נשחקו" באשר לזכות השתיקה העומדת לנאשם בפלילים ביחס לחזקת החפות.

לעניין זה יפים דברי השופט א' א' לוי ברע"פ 4142/04 סמל (מיל.) איתי מילשטין נ' התובע הצבאי, פ"ד עליון סב 378,(1):

"על-פי התפיסה הנוהגת אצלנו זכות השתיקה אינה נפגעת אף אם מתירים לבית- המשפט להסיק מסקנות מהחלטתו של הנאשם לממש את זכותו זו. אמת, הנאשם חופשי להחליט אם למסור את עדותו או לשתוק. איננו כופים על נאשם להעיד. "הנאשם השותק - להבדיל מן העד השותק - פועל במסגרת הדין; אולם, לבית המשפט נתונה הרשות לפרש התנהגותו לפי התרשמותו והבנתו" (ע"פ 1497/92 מדינת ישראל נ' צוברי, פ"ד מז(4) 177, 203). תפיסה זו אף עולה בקנה אחד עם ההוראה הכללית שבסעיף 53 לפקודת הראיות, הקובעת, כי "מהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט", שכן גם שתיקתו של נאשם, כמו כל התנהגות אחרת, עשויה להיות מקור להתרשמות מהנאשם. חברי, הנשיא ברק, אף הביע את השקפתו באחד

המקומות כי האפשרות להסיק מסקנות לחובת הנאשם השותק אינה פוגעת בזכות החוקתית:

"זכות השתיקה היא חלק מכבוד האדם, במובן זה שאין להכריח אדם למסור גרסה, אך דומה שאין זה נוגד את כבוד האדם אם מסיקים משתיקתו מסקנה לרעתו" (א' ברק, "כבוד האדם כזכות חוקתית" הפרקליט מא (תשנ"ד) 271, 285).

סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי קובע :

(א) הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע, אך לא תשמש סיוע לצורך סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955 או לצורך סעיף 20(ד) לחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות.
(ב) ...

בית-משפט העליון קבע כי הוראת החוק מתיישבת עם ניסיון החיים, שכן :

"אדם חף מפשע לא רק מוכן להעיד, אלא שהוא שש להזדמנות להיכנס לתא העדים ולהפריך את הגרסה המרשיעה, אשר לטענתו היא כוזבת" (ע"פ 196/85 זילברברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(4) 485, 525).

מכאן גם התפיסה כי נאשם הבוחר בשתיקה, חרף ההזדמנות אשר ניתנה לו לנסות ולהציג גרסה פוזיטיבית לחפותו **"עשויה לרמוז על הכרה מצפונית מצדו באשמתו"** (ע"פ 139/52 היועץ המשפט לממשלה נ' קינן, פ"ד ז(1) 619, 644).

ומן הכלל אל הפרט. הנאשם בחר שלא למסור גרסה, לא להתעמת עם העדויות ולא לעבור תחת שבט החקירה נגדית וסיבותיו עמו. עובדה היא כי גם על תגובתו בת/1 - סירב לחתום. לו היה הנאשם חף מפשע וסבר כי נגרם לו עוול על ידי שוטרי משטרת ישראל, היה מגיע לבית המשפט ועט על ההזדמנות להוכיח חפותו. משלא עשה כן, אל לו להתפלא על התהיות אשר מעלה התנהגותו.

זאת ועוד, עיון בתגובתו בת/1 מלמד כי הנאשם אמר "לא השתמשתי בטלפון ודברתי או קיבלתי שיחה". ואולם, על מנת שתשתכלל הרשעתו בביצוע העבירה די בכך שהחזיק את המכשיר בידו, ולכך לא נתן הנאשם כל התייחסות. (לעניין זה ראה פסק הדין שניתן לאחרונה בעפ"ת 58780-05-16 **ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו](22.11.16))

סוף דבר

לאחר ששקלתי את הראיות אשר הובאו בפניי, בחנתי את הפרוטוקול הדין ופסיקה הנוגעת, אני קובע כי הוכחה אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, כנדרש בפלילים, ואני מרשיע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תשע"ז, 22/01/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירה כמפורט בכתב האישום וזאת לאחר שמיעת הוכחות.

הצדדים הציגו בפניי הסדר טיעון המבוסס על נסיבות אישיות רפואיות.

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 70', צבר לחובתו 19 הרשעות קודמות.

מטעמי מדיניות משפטית ונוכח הלכת ביהמ"ש העליון בעניין כיבוד הסדרי טיעון, ולאחר ששקלתי הטיעונים, אתן ידי להסדר ואכבדו.

לאחר שהתחשבתי בטיעוני הצדדים, שקלתי מהות ההסדר, וכל שיקול רלבנטי אחר, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- הנני גוזר על הנאשם קנס בסך 3,000 ₪.

הקנס ישולם תוך 90 ימים.

היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

ב"כ הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה או שנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תשע"ז, 22/01/2017 במעמד הנוכחים.

טל פרי , שופט

הוקלד על ידי רוית אליהו